

Què diu el jutjat sobre la independència

written by Llorenç Prats | 29 d'octubre de 2020

Les darreres detencions i escorcolls de la policia judicial espanyola accentuen la dinàmica de repressió vista des de les files catalanes, per raons òbvies de filiació nacional. Tanmateix, per sorpresa de tots, també s'hi descobreixen activitats presumptament il·lícites que degraden la democràcia, el bon govern i la legalitat. En especial, quan hi ha malversació de fons públics i tràfic d'influències.

En la mesura que l'activitat instructora dels jutges espanyols ha d'abandonar qualsevol posicionament ideològic, en principi, en les seves interlocutòries deslliguen, tot sovint, el sentiment i reivindicació independentista, totalment legal i defensable des de la perspectiva dels drets humans, de les suposades pràctiques delictives, pendents de confirmació àdhuc d'acusació, d'alguns dels arrestats o detinguts catalans.

Estudiant la proporcionalitat de les mesures preses, judicialment es diu "l'alteració de l'ordre i de la pau social per obtenir un fi legítim com és la independència d'una part del territori 'nacional', s'estaria perseguint de forma subreptícia i fora del marc constitucional". O bé quan recalquen, per posar en context les escoltes transcrites o interpretades, que "en darrer terme l'objectiu que persegueixen (els independentistes) no és altre que assolir la independència de Catalunya fora de les vies constitucionals".

I és que els jutges espanyols coneixen perfectament l'ordenament vigent i saben que el Regne d'Espanya té subscrit el Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics des del 1977 de forma irrefutable i que en aquest acord internacional s'hi reconeix explícitament el dret de les nacions a l'autodeterminació, del qual és mereixedora Catalunya. I així

al referir-se al “marc constitucional”, tal com ens han indicat des d’instàncies acadèmiques, no es refereixen estrictament a l’articulat de la Constitució espanyola sinó al conjunt de normes, àdhuc europees, que conformen la legalitat política, entre les quals hi ha l’esmentat pacte internacional sota la vigilància de les Nacions Unides.

D’acord amb l’aplicació d’aquesta legalitat internacional, el referèndum d’autodeterminació de Catalunya va ser totalment legal (recordem que no hi va haver cap detingut) i era imprescindible fer-ne valer el resultat aplicant el mandat popular obtingut, tot articulant una gradual efectivitat de la independència des de l’endemà, en cas d’obtenir un resultat favorable.

Una cosa diferent són els fets investigats d’actualitat. Les darreres interlocutòries que justifiquen els escorcolls i assegurances necessaris per fonamentar una acusació encara inviable es basen en escoltes telefòniques permanents amb manament judicial, durant tres anys i de forma perseverant. Al final, teixint les mil i una converses especifiquen que “s’investiga un delicte continuat de malversació de cabals públics castigat amb fins a vuit anys de presó, que s’han realitzat de manera continuada en el temps de tal forma que sembla constituir una manera pròpia d’actuació d’una part de l’Administració Autònoma”.

També destaquen fonts judicials espanyoles que “parlem d’una corrupció pública imbricada profundament en el si de l’Administració Catalana en la qual molt probablement han participat també polítics”. Probablement.

Per a la judicatura espanyola, la limitació de drets quan es fan detencions, escorcolls i “segrestos de mòbils” queda justificada perquè cal “erradicar la corrupció dels governants públics, la protecció dels béns jurídics i la preservació de l’estabilitat social”. Una relació de conceptes jurídics indeterminats que, des de la resistència catalana, s’ha

traduït com “persecució intensiva d’activistes catalans, discriminació per raons nacionals i imposició dels dictats espanyols a qualsevol preu”.